

stemmelse vilde komme til at passe ind i den nye Ordning, som staaer for Døren, men som Retsordningen er for Diebliffet, troer jeg ikke, at det vilde være en ganske heldig Bestemmelse. — Jeg er med flere andre ærede Talere enig i, at det Saconsequente, den Uovereensstemmelse, som kommer frem ved Bestemmelsen om, at der skal forløbe 5 Aar fra den Tid, Straffen er udstaaet eller ved Benaadning eftergivet, forinden Vedkommende kan fordrø Agtellesoppreisning, medens efter den nye Straffelov Virkningen i Gjentagelsestilfælde først ophører efter 10 Aars Forløb, ikke er af nogen stor Betydning, og jeg er navnlig enig i, at der i Virkeligheden slet ikke kommer nogen Uovereensstemmelse frem, idet Agtellesoppreisningen eo ipso kulfastes ved den nye Dom. — Den ærede Folkethingsmand for Svendborg Amts 1ste Valgkreds bragte paa Bane Spørgsmaalet om, hvorledes Forholdet vilde blive med Hensyn til Domme, der vare affagte i Udlandet, og om det var Meningen, at man ogsaa ligeoverfor dem kunde give Agtellesoppreisning. Dette maa jeg efter min Opfattelse besvare med Nei; jeg antager ikke, at man i vor Lovgivning kan tage Hensyn til fremmede Staters Straffedomme. Som jeg idetmindste har forstaaet Sagen, forholder det sig saaledes, at udenlandske Straffedomme ligge ganske udenfor denne Lovs Bestemmelser. Den samme ærede Folkethingsmand gjorde opmærksom paa, at § 3 synes at være temmelig overflødig. Der er imidlertid en Bestemmelse i den, som jeg troer ikke vil være overflødig, men henfigtsmæssig. Den foreskriver nemlig, at ingen Ansøgning, som engang er afflaaet, atter kan bringes frem før efter Forløbet af 2 Aar, og det saaledes, at Vedkommende for disse to Aar skal føre Vidnesbyrd for moralst Vandel. — Mod Slutningspunktumet i § 2 er der fra flere Sider reist meget stærk Opposition. Jeg hørte ogsaa, at den ærede Folkethingsmand for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein) udtalte dette, men han fremhævede ved Siden deraf ogsaa det Rigtige i, at man kan forlange af en Mand, som engang har forbrudt sig mod Samfundordenen, at han ligeoverfor den Private kuldstændig skal have udslettet Sporet af sin Forbrudelse, inden der kan være Tale om, at han

kan faae Agtellesoppreisning. Det er vistnok denne Tanke, som har diceret den Bestemmelse, som indeholdes i sidste Punktum af § 2, at Ubsoning med den Private først skal have fundet Sted. Den Private skal ikke kunne sige: Jeg har endnu Noget tilgode hos denne Mand. Det er vistnok overseet, og navnlig overseet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimsted), at den franske Lovgivnings Analogi dog er fulgt noget længere, end han meente, idet der ogsaa staaer, at Agtellesoppreisning ikke kan gives, uden saafremt Erstatningen maatte være eftergivet af de Skadelidte; denne Bestemmelse indeholdes jo ogsaa i Lovforslaget, som det foreligger. Jeg forstod det, som om det ærede Medlem savnede denne Bestemmelse her. Det er ganske klart, at gennem Eftergivelse af den Skadelidende komme de Betingelser, som Loven fordrer, tilstede, og naar man særligt har fremhævet det Haarve i, at et Barn eller et ungt Menneske, som havde stukket Ild paa et Sted, var Mordbrænder, umuligt eller meget vanskeligt vilde kunne opfylde denne Betingelse, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at jeg tvivler meget om, at noget Forsikringsinstituts Bestyrelse, hvor Forholdene vare af den Art, at den Vedkommende virkelig forjente at faae Agtellesoppreisning, ikke skulde ville frasælde et Krav, som dog i og for sig ikke har nogen Betydning. Det forudsættes jo, at det er en Erstatning af en saa stor Sum, at det vilde være umuligt for den paagældende Forbruder at erstatte den, men hvormeget er det da vedkommende Erstatningsberettigede eftergiver? Jeg troer saaledes, at det praktisk taget vil blive i meget faa Tilfælde, at en Bestemmelse som denne vil faae nogen Betydning, medens det ganske vist theoretisk taget er rigtigt, at Vedkommende ikke faaer Agtellesoppreisning inden han har udsønet sig med den Private mod hvem han har forbrudt sig. Forrester er dette et Punkt, som jeg vil være villig til at tage under nærmere Overveelse, og navnlig naar det kunde ordnes paa en saadan Maade, at det, Lovvdfastet i saa Henseende indeholder, blev det Almindelige, men at det kunde gøres Undtagelser deraf, skal der fra min Side ikke være Noget i veien for.